

MÁTÉ EVANGÉLIUMA 8-9.

Máté evangéliumának az 5. fejezete úgy kezdődött, hogy „*Amikor meglátta a sokaságot felment a hegyre és miután leült odamentek hozzá tanítványai. Ő pedig megszólalt és így tanította őket...*” Ezután a Máté 5.,6. és 7. fejezetében találjuk meg a Hegyibeszédet. A 8. fejezet pedig úgy kezdődik, hogy „*Amikor lejött a hegyről.*”

Miután Jézus beszélt nekik Isten országáról és annak lakosairól, Jézus lejött a hegyről és elkezdte a gyakorlatban bemutatni nekik, hogy milyen Isten országa, milyen lesz majd, amikor eljön Isten országa a földre.

Ézsaiás könyvének a 35. fejezetében olvashatunk arról, hogy milyen lesz majd ez az időszak. Ézsaiás kijelenti, hogy „*Akkor kinyílnak a vakok szemei, és megnyílnak a süketek fülei. Szökellni fog a sánta mint a szarvas, és ujjong a néma nyelve*“. Isten királysága a helyreállítás időszaka lesz majd, mert amikor most körülnézünk a világban, akkor nem látjuk mindazt, amit Isten eltervezett a világ teremtésekor.

Amikor megfigyeljük, hogy milyen állapotban van az ember, akkor nem olyannak látjuk, mint amilyenek Isten szánta a teremtéskor, azt mondva, hogy „*alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlóvá*“. Elbukott világban élünk és az embert is bukott állapotában látjuk, ezért nem érthetjük meg, hogy Isten milyenek teremtette eredetileg. Éppen ezért van olyan sok ember összezavarodva Isten személyét illetően. Ezért kérdezik sokan: „Hogyan engedheti meg Isten, a szerető Isten, mindazt a szörnyűséget, ami körülöttünk a világban történik?“ De a körülöttünk levő világ fellázadt Isten törvénye ellen és Isten országa ellen. Ez az a világ, amelyik azt mondta, hogy „*nem akarjuk, hogy ez uralkodjék felettünk*“. Olyan világot látunk magunk körül, ahol az emberek azt gondolják, hogy ők jobban tudják Istennél, hogy hogyan irányítsák a maguk életét, és hogyan uralkodjanak önmaguk felett. Annak a döntésnek tragikus melléktermékeivel kell szembenéznünk, hogy az emberek elutasították Isten uralmát az életükben.

Amikor Jézus eljött, kijelentette, hogy milyen dicsőséges lesz Isten országa, majd bemutatót, mintegy ízelítőt adott abból, hogy milyen lesz majd ez a királyság.

Amikor lejött a hegyről, nagy sokaság követte őt.

Amikor felment a hegyre a Hegyibeszéd elején, akkor a tanítványai mentek oda hozzá, és őket tanította. A Hegyibeszéd tehát nem a sokaságnak szólt, hanem csak a tanítványoknak, annak a kevésnek, akiket Jézus kiválasztott. A Hegyibeszéd ma sem alkalmazható az egész világra. A jövőben, amikor eljön Isten országa, az egész földre érvényes lesz. Isten gyermekei viszont, akik már országának állampolgárai, most is alkalmazni tudják. Az elhangzottak tehát ránk is vonatkoznak, mert mi már meghajtottuk térdünket a Király előtt.

Amikor lejött a hegyről nagy sokaság követte őt, és íme, odament egy leprás, leborult előtte.

A lepra egy borzasztó, undorító és gyógyíthatatlan betegség volt azokban az időkben. Manapság vannak gyógyszerek, amelyekkel meg lehet fékezni ezt a betegséget, de gyógyítani továbbra sem tudjuk. Manapság Henson-betegségnek hívják a leprát, hogy elkendőzzék a szó negatív kicsengését. Nevét arról az orvosról kapta aki első alkalommal különítette el a betegséget felelős bacillust.

A történetben szereplő beteget a társadalom kirekesztette. Az akkori idők szokása szerint a leprásnak figyelmeztetésül kiáltoznia kellett, hogy „Tisztátalan, tisztátalan!”, nehogy valaki túl közel menjen hozzá és megfertőződjön. Ha netalán egy leprás közelébe értél, és a szél a te irányodból fúj, akkor a betegnek már 50 méteres távolságból figyelmeztetnie kellett téged a veszélyre. Ellenkező esetben, tehát ha szél a beteg irányából fúj, akkor már 150 méterről kiabálta „Tisztátalan, tisztátalan“. Betegsége miatt kiközösítették a társadalomból.

Egy ilyen ember ment oda Jézushoz, leborult előtte, és ezt mondta:

Uram, ha akarod, megtisztíthatsz!

Felismerte a király hatalmát és erejét, ezért mondta: „Ha akarod, megtisztíthatsz“.

Jézus kinyújtotta a kezét, megérintette őt, és ezt mondta: ‚Akarom, tisztulj meg‘. És a lepra azonnal letisztult róla.

Érdekes ebben a történetben, hogy egyesek azzal vádolják Jézust, hogy megszegte a törvényt, mivel aszerint tilos volt leprás ember érintése. Ez így igaz. A törvény szerint, ha valaki megérintett egy leprás embert, akkor rituálisan tisztátalanná vált, mintha egy holttestet érintett volna meg. Tisztátalanná vált, és ne mehetett be Isten templomába. Ezt követően rituális mosakodáson kellett átesnie, hogy megtisztuljon. Ebben az esetben viszont Jézus meggyógyította a leprást, tehát sem beteg, sem tisztátalan nem volt már. Minden esetre lehet arról vitatkozni, hogy itt Jézus megszegte-e a törvényt, vagy sem.

Érdekes viszont megfigyelni, hogy a leprás azt mondta „Ha akarod”, Jézus pedig úgy válaszolt neki, hogy „Akarom”. Léteznek manapság is olyan emberek, akik szerint nem jó az, ha úgy imádkozunk Istenhez, hogy „ha akarod”, vagy „legyen meg a Te akaratod“. Szerintem azonban ezzel semmi probléma sincs. Nagy hibát követünk el ugyanis azzal, ha mindig azt feltételezzük, hogy tudjuk, mi Isten akarata. Nem biblikus dolog azt feltételezni, hogy Isten minden egyes alkalommal akarja, hogy valaki meggyógyuljon a betegségből.

Úgy tűnik, Pál apostol életében Isten nem akarta, hogy meggyógyuljon abból a betegségből, amelyre Pál a testébe adatott tövisként utal. A sátán angyala gyötörte őt, hiszen Pál háromszor is kérte az Urat, hogy ez távozzon el tőle. Az Úr végül csak ennyit mondott neki: „*Elég néked az én kegyelmem*“.

Nem hinném, hogy hitem hiányát jelölné, ha fizikai szükségleteimmel kapcsolatban Isten akaratáért imádkozom. Sőt, a hitemet fejezem ki ezzel és teljes elkötelezettségemet Isten iránt. Nem tudok mit kezdeni azokkal az emberekkel, akik ezt lenézik, vitatkoznak vagy szembeszállnak velem. Én ugyanis egyáltalán nem félek Isten akaratától, hanem inkább attól félek, hogy nem Isten akaratában vagyok. Félek kilépni Isten akaratából. Pál apostol beszél azon vágyáról, hogy Isten dicsőíttessék meg testében akár életében, akár halálában. Hiszem, hogy legtöbbször az Úr úgy válaszol: „*Akarom, tisztulj meg!*“, de nem mindig teszi ezt. Hajlandónak kell lennem elfogadni, akármit is mond, mivel teljesen odaszántam magam neki és kezében van az életem. Ha azt mondja: „*Akarom, tisztulj meg*“, akkor dicsőség érte az Úrnak. Az is elképzelhető, hogy azt mondja, ez a betegség Isten dicsőségére van, azért hogy megtanulj teljesen, az egész életeddal, benne bízni. Az életednek vannak olyan területei, amelyeken Isten dolgozni akar, és nem akarja, hogy felfuvalkodj. Lehet, hogy fontos megtapasztalnod, hogy a tested milyen gyenge, hogy ne feledkezz meg arról, hogy ember vagy

és porból lettél. Isten hatalmas dolgokat akar cselekedni benned és rajtad keresztül, de időnként tudomásodra hozza, hogy ez nem a te tested munkája, hanem az övé. Ilyenkor is azt mondhatjuk: „Dicsőség az Úrnak, legyen meg a Te akaratod“. Ez egyáltalán nem jelent neked problémát.

A leprásnak azonban azt mondta Jézus, hogy *„Akarom, tisztulj meg! És a lepra azonnal letisztult róla.”* Jézus azután azt parancsolja neki, hogy

Senkinek se szólj, hanem menj el, mutasd meg magad a papnak, és ajánld fel az áldozati ajándékot, amelyet Mózes elrendelt, bizonyosságul nekik.

Érdekes, hogy még Mózes törvényében is volt olyan rendelkezés, amely arra az esetre szólt, hogyha egy gyógyíthatatlan betegségből kigyógyult valaki. Mózes törvényében ez áll: *„Ez a leprás emberre vonatkozó törvény, amikor megtisztulva a pap elé kerül.”* Isten tehát a törvényben rendelkezett olyan esetről is, amely a természettel ellenkezett, vagyis a leprás ember meggyógyulásáról, amikor Isten természetfeletti módon meggyógyít valakit, vagyis csodát tesz az életében. A törvényben az áll, hogy az illető vigyen két madarat a pap elé és az egyiket meg kellett ölni egy cserépedény fölött, és a vérért az edénybe belecsorgatni; a másikat pedig bele kellett mártani ebbe a vérbe, azután szabadon engedni, hogy elrepülhessen. A leprás embernek el kellett végeznie ezt az egész rituális szertartást. Ez a gyönyörű ceremónia arról a szabadságról szól, amelyet akkor kap az ember, amikor Isten csodálatos módon munkálkodik az életében. Jézus tehát azt mondta ennek az embernek, hogy *„menj el, cselekedj a törvény szerint. Menj el a paphoz, és akkor az elkülönít hét napra egy házba, és utána újra megvizsgál, majd bemutatathatod az áldozatot“.* Gyakorlatilag azt mondta neki Jézus, hogy menjen el, és teljesítse a törvényt.

Ezután azt olvassuk, hogy Jézus Kapernaumba érkezett. Ezt a várost később Jézus városaként említi a Biblia. Ebben a városban töltött Jézus legtöbb időt. Meg tudom érteni, hogy miért - annyira gyönyörű ez a város. Én személy szerint nagyon szeretem Kapernaumot, mert szeretem a vizet és a kék eget, és ez egy gyönyörű hely és meg tudom érteni, miért itt töltött Jézus olyan sok időt.

Amikor Jézus Kapernaumba érkezett, odament hozzá egy százados és kérte:

A százados egy római katona volt. Az első ember, akinek Jézus szolgált egy leprás ember volt, akit kiközösített a társadalom a betegsége miatt; a másik ember pedig egy pogány, aki az Izraellel kötött szövetségen kívül esett, egy római százados.

Uram, a szolgám bénán fekszik otthon és szörnyű kínjai vannak. Jézus pedig így szólt hozzá: „Elmegyek és meggyógyítom“. De a százados ezt felelte rá: „Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám.”

Biztos arra gondolt a százados, hogy ha váratlan vendéggel toppan be, a felsége megöli, mert nem szólt neki előre és nem volt ideje kitakarítani. Ezért inkább azt mondta neki: *„Uram, nem vagyok méltó, hogy a hajlékomba jöjj, ne gyere hozzám, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul az én szolgám“.* Figyeljük meg, hogy mennyire tudatában van ez az ember a hatalom működési elvének.

Mert én is hatalom alá rendelt ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Mondom az egyiknek: Menj el! - és elmegy, a másiknak: Jöjj ide! - és idejön, vagy szólok a szolgámnak: Tedd meg ezt! - és megteszi.

„Uram, én értem, hogy működik a hatalom, hiszen én is hatalom alatt álló ember vagyok. Nekem is vannak alárendeltjeim, tisztában vagyok a hatalom működésével. Én is hatalom alatt állok, de alattam is vannak mások.“ Egyetlen ember sem tud mások felett helyesen hatalmat gyakorolni, hogyha fölötte nincs valaki más, akinek felelőséggel tartozik. Ha egy-egy uralkodó nem rendelkezik ezzel a hozzáállással, akkor az zsarnoksághoz és diktatúrához vezet. Ha viszont felismerem, hogy bár van hatalmam, én is hatalom alatt állok - Isten hatalma alatt - akkor helyesen tudok uralkodni. Aki nem érti meg a hatalom elvét, akkor nem tud helyesen uralkodni vagy hatalmat gyakorolni.

„Hatalom alatt álló ember vagyok, mondja a százados, de nekem is vannak alárendelt katonáim. Uram, tudom, hogy Neked van hatalmad, és elég, ha egy szót szólsz, és meggyógyul az én szolgám. Nem vagyok méltó, hogy eljőjj hozzám, hanem csak mond ki a szót és meggyógyul a szolgám.“

Amikor Jézus ezt hallotta, elcsodálkozott, és így szólt kíséreihez: Bizony mondom nektek, hogy senkiben sem találtam ilyen nagy hitet Izraelben.

Jézus még soha nem találkozott olyan izraelitával, akinek ekkora hite lett volna; és erre itt van ez a pogány katona, a római Birodalom tagja, az Izraellel kötött szövetségen kívül áll, és mégis mekkora hite van Jézus Krisztusban. Annyit mond: „Uram, nem kell eljőnnöd hozzám, hanem csak mondd ki a szót, csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám“.

Jézus azzal folytatja, hogy kijelenti mennyire csodálatos munkát fog Isten elvégezni a pogányok között.

De mondom néktek, hogy sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról és asztalhoz telepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal a mennyek országában,

A napkelet és a napnyugat a pogány nemzetekre utal. Sokan eljönnek a pogányok közül és leülnek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal együtt. Érdekes, hogy amikor én a mennyre gondolok, akkor általában Pál apostolra, Jánosra és főleg újszövetségi emberekre gondolok, nem sokat gondolkozom azon, hogy milyen lesz Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal asztalhoz ülni. De biztos vagyok benne, hogy nagy öröm lesz. Ott lesz még Dávid, Illés, Elizeus vagy Gedeon is. Jézus szerint a mennyek országában nagyon sok pogány is ott lesz.

Akik pedig Isten országa fiainak tartják magukat (vagyis a zsidók), kivettetnek a külső sötétségre, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.

Mivel a zsidók elutasították Jézus Krisztust, így Isten dicsőséges evangéliuma el fog jutni a pogányokhoz. Sokan közülük a sötétségből jönnek és Isten világosságának a részeseivé válnak. Ugyanakkor Isten országának a gyermekei, vagyis Ábrahám test szerint való leszármazottai, mivel elutasították a Messiást, nem fognak bemenni Isten országába.

A századosnak pedig azt mondta Jézus: „Menj el és legyen a te hited szerint.“ És meggyógyult a szolga még abban az órában.

Jézus következő csodája egy nő meggyógyítása volt, akik abban a kultúrában és azokban az időkben nem álltak olyan nagy tiszteletben, mint manapság. A nőt akkoriban lenézték. Amikor egy nő gyermeket várt és elkezdődött a vajúdás időszaka, az egész család összejött és megtettek minden előkészületet egy nagy ünneplésre. Ha a bába azzal a hírrel jött, hogy fiú született, akkor nekiláttak az ünneplésnek és nagy bulit csaptak. Ha viszont a bába kislány hírével érkezett, akkor szépen összepakoltak mindent és mindenki hazament.

Jézus először egy leprást gyógyított meg, aki a társadalom kítaszítottja volt, másodszor egy pogányt, aki a szövetségen kívül volt, harmadszor pedig egy nőt, akit lenézett a társadalom. Jézus azonban soha senkit nem nézett le és senkit nem taszított ki. Isten országában nincsenek kítaszítottak, nincsenek olyanok, akiket kizárna Isten.

Amikor Jézus Péter házába ment, látta, hogy annak anyósa fekszik és lázas. Jézus megérintette a kezét és elhagyta az asszonyt a láz, az pedig felkelt és szolgált neki.

Más szóval főzött neki vacsorát. A szolgálat itt tehát azt jelenti, hogy ételt készített és felszolgált nekik.

Amikor este lett, sok megszállottat vittek hozzá, ő pedig szóval űzte ki a tisztátalan lelkeket, és minden beteget meggyógyított, hogy beteljesedjenek az Ézsaiás próféta által mondottak: „Erőtlenségeinket ő vette el, és betegségeinket ő hordozta.”

Ézsaiás, könyvének 53. fejezetében, ahol Isten szolgájáról, a Messiásról prófétál, azt írta, *„Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze, ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.”* Egyes bibliatanítók manapság ezt a verset csak a lelki gyógyulásra alkalmazzák. Ugyanakkor tudjuk, hogy az Ószövetségről szóló legjobb kommentárt nem azok írták, akik magukat bibliatudósnak gondolják, hanem Isten, az általa ihletett Újszövetségben. Itt azt látjuk, hogy Máté a Szentlélektől ihletve kijelenti, hogy azoknak a fizikai gyógyulása, akiket Jézushoz hoztak Péter házában Ézsaiás próféciájának a beteljesedése volt. Máté értelmezése szerint Ézsaiás próféciája nem csak a lelki, hanem a testi gyógyulást is magában foglalja.

Amikor úrvacsorát veszünk, az utolsó vacsorára emlékezünk, amikor Jézus megtörte a kenyeret és ezt mondta: *„Vegyétek és egyétek, ez az én testem, mely tiérettetek adatik. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.”* Felmerül az a kérdés, hogy mikor törtetett meg Jézus teste, hiszen azt tudjuk az evangéliumokból, hogy egyetlen csontját sem törték el. Bár a zsidók megkérték Pilátust, hogy hadd törjék el a kereszten függők lábszárcsontját, hogy ne maradjanak ott szombaton a kereszten, amikor Jézushoz értek, már halott, és ezért nem törték el a lábszárcsontját. Így teljesedett be a 22. zsoltár, hogy *„csontja ne töressék meg”*. Mivel Jézus a tökéletes áldozati bárányt jelképezte, nem lehetett törött csontja vagy bármilyen más hibája. Az egyik katona lándzsával átszúrta az oldalát, és vér valamint víz jött ki belőle.

Jézus mégis azt mondja, hogy *„ez az én testem, amely értetek törtetik meg”*. Nyilvánvalóan arra utal, amikor megostorozták és 39 csapást mértek rá. Ez tulajdonképpen az inkvizíció egyik formája volt, így próbálták elérni, hogy az ember bűnvallást tegyen.

Pál apostol az Antónia erőd lépcsőjén megkérte az ezredest, hogy hadd szóljon a zsidókhoz, akik megpróbálták megölni. Az ezredes megengedte neki, hogy beszéljen. Pál apostol beszédében tulajdonképpen arról szól a tömegnek, hogy érti, mit gondolnak, hogyan éreznek, mert volt idő, amikor ő is megpróbálta elpusztítani ezt az új szektát, a kereszténységet. „Éppen

Damaszkuszba tartottam“, mondja Pál, „hogy börtönbe vessem azokat, akik Jézust követték, és egyszer csak fény áradt rám az égből, és leestem a földre, és hallottam egy hangot, az Úr hangját, amely azt mondta, hogy 'Miért üldözöl engem?', és azt, hogy 'én a pogányokhoz küldelek téged““. Amikor a zsidók meghallották ezt, elkezdtek kiáltozni és port szórtak a levegőbe, megszaggatták a ruháikat és megpróbálták megint rávetni magukat Pálra. Az ezredes Pált a várba vitette. Mivel Pál héberül beszélt a tömeghez, az ezredes nem értette, hogy mivel váltott ki ekkora felháborodást. Korbáccsal akarta tehát kivallatni Pált, hogy megtudja tőle az igazságot. Pál ekkor azt mondta neki: „Szabad-e római polgárt ítélet nélkül megkorbácsolnotok?“ „Micsoda, te római polgár vagy?“ , lepődött meg az ezredes, hiszen ő nagy összegért vásárolta meg ezt a polgárjogot, míg Pál benne is született. Ebből a történetből is láthatjuk, hogy rómaiaknak szokásuk volt korbácsolással vallatni az embereket.

Mint a bárány néma nyírói előtt, úgy nem nyitotta meg Jézus a száját, de ott és akkor töretett meg Jézus teste. Ez nem emberek szeszélyes ötlete volt, hanem része volt Isten örökkévaló tervének. Így aztán fel kell tennünk a kérdést, hogy miért engedné meg Isten, hogy a Fia ilyen kínokon és ilyen kegyetlen megpróbáltatásokon menjen keresztül. Ézsaiás próféta azt írja, hogy „*a sebei árán gyógyultunk meg*“. Péter apostol pedig Ézsaiást idézi, amikor azt mondja, hogy az „*ő sebei által gyógyultatok meg*“.

Amikor Pál apostol a Korinthusi gyülekezetnek az úrvacsoráról ír, megfeddi őket, hogy méltatlanul vették az úrvacsorát, ezért erőtlének és betegek sokan közülük. Más szóval nem értik, mit jelképez a megtört kenyér. „*Méltatlanul eszitek és isszátok az Úr testét, és ezért erőtlének és betegek közöttetek sokan.*“ Nem értik, hogy mi volt a jelentősége annak, hogy Jézus megostorozták, pedig a mi fájdalmainkat és a mi betegségeinket hordozta akkor. Ha az ember úgy vesz úrvacsorát, hogy nem igazán érti ennek jelentőségét, nem is tudják megtapasztalni Krisztus elvégzett munkáját a saját életükben.

Máté tehát kiterjeszti Jézus szenvedését a fizikai gyógyulásra is, bár manapság sokan azt gondolják, hogy csak a lelki gyógyulást foglalja magában. Én azonban úgy látom, hogy nincsen szilárd bibliai alapja annak, hogy csak a lelki gyógyulásra értsük ezt. Tehát Jézus szenvedése nem csak a bűnből való gyógyulást foglalja magában, hanem a testi gyógyulásra is alkalmazható.

Amikor Jézus meglátta maga körül a sokaságot, úgy rendelkezett, hogy keljenek át a túlsó partra. Egy írástudó odament, és így szólt hozzá: „Mester, követlek, akárhová mégy.“
Jézus így válaszol: „A rókáknak van barlangjuk, és az égi madaraknak van fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania.

Jézus azt válaszolja ennek a hirtelen felbuzdult és felelkesedett embernek, akiből manapság is sok van, hogy jól gondolja meg milyen árat kell Jézus követéséért fizetnie. „Követsz engem, akárhová is megyek? Gondold végig, hogy mi mindennel jár ez.“ „*A rókáknak van barlangjuk és az égi madaraknak van fészük, de nekem nincs hol lehajtanom a fejem.*“ Nem azt mondja Jézus, hogy ne kövesse őt, de elvárja tőle, hogy mérlegelje a tanítványság árát.

Egy másik tanítvány pedig ezt mondta neki: „Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem az apámat.“

Amikor Jézus Krisztus uralmát tanulmányoztuk, azt olvastuk, hogy sokan jönnek majd hozzá azt mondva: „Uram, Uram“. Néha rendkívül következtelenek vagyunk a beszédünkben. Péter azt mondta Jézusnak: „*Semmiképpen nem, Uram*“, logikai ellentmondást szülve. Itt is egy ilyen

ellentmondást látunk, hogy „*Uram, engedd meg nekem először, hogy előbb elmenjek*“. Az angolban még nagyobb az ellentmondás, mert azt mondja, hogy „*Uram, én előbb szeretném...*“ vagyis első akar lenni. Isten országában azonban ez nem így működik. Majd így folytatja „*engedd meg, hogy előbb elmenjek és eltemessem az apámat*“, ami a szemünkben jogos kérésnek tűnik.

De Jézus így szólt hozzá: „Kövess engem, és hagyd a halottakra, hogy eltemessék halottaikat!”

Más szavakkal: helyez engem az első helyre. Valószínű, hogy az illető édesapja egészséges volt, fia csak a halasztgatás céljából használta. Meg akarom tenni, követni akarlak, de még nem vagyok rá készen. Majd egy kicsit később. Engedd meg, hogy előbb elmenjek és eltemessem az apámat. Más szóval, várd meg, amíg az apám meghal. Csak halogatni akarta ez az ember Jézus követését. Az apja még akár 20 évig is élhetett. De eljön majd az a nap, amikor én is beszálok a hajóba, de előbb engedd meg, hogy ezt vagy azt megtegyem. Itt az Úr a halogatás ellen szól. Arról van itt szó, hogy Jézust tegyük az első helyre: „*Kövess engem, és hagyd a halottakra, hogy eltemessék, halottaikat*“.

Amikor beszállt a hajóba, követték őt a tanítványai, és íme nagy vihar támadt a tengeren, úgy hogy a hajót elborították a hullámok. Ő pedig aludt.

A tanítványok életében nem ez volt az egyetlen alkalom, amikor hatalmas viharokba kerültek a Galileai tengeren. A Genezári tó (vagy Galileai tengerre) a viharok többnyire északi irányból, a Haifai öböl felőli völgyből szoktak érkezni. A szél itt hirtelen támad fel. Egyszer magam is tanúja lehettem ennek a jelenségnek: az egyik pillanatban még vízisíelésre ideális, tükörsima volt a felszín, néhány perccel később pedig hatalmas hullámok verték a partokat. A tanítványokkal mindez már korábban is megtörténhetett, bár ebben az esetben elképzelhető, hogy a sátán keze is benne volt, hogy elpusztítsa Jézust.

Tanítványai odamentek hozzá, felébresztették és ezt mondták: „Uram, ments meg minket, mert elveszünk!”

De ő így szólt hozzájuk: Mit féltek ti kicsinyhitűek? Majd felkelt és ráparancsolt a tengerre és a szelekre és nagy csend lett.

Az emberek pedig elcsodálózkodtak és ezt mondták: „Ki ez, hogy a szelek és a tenger is engedelmeskednek neki?”

Jézus bemutatta nekik, hogy a természeti erők fölött is Ő az Úr. Egy másik evangélium feljegyzi, hogy mielőtt beszálltak a hajóba, Jézus a célirányt is megadta: a túlsó partot. Valószínűleg azért kaptak feddést kicsinyhitőségük miatt, mert megijedtek, hogy odavesznek a tengeren. Ha Jézus eleve a túloldalra akart jutni, akkor nyilvánvaló, hogy nem süllyedhettek el. Amikor tehát a tanítványai felébresztették, hogy *Uram elveszünk*, akkor megfeddte őket, és azt mondta nekik, hogy nem hallottátok, hogy én azt mondtam, hogy *menjünk át a túlsó partra*? Mit féltek ti kicsinyhitűek?

Amikor a túlsó partra, a gadaraiak földjére ért, két megszállott ment elé.

A többi evangélium egy megszállotról számol be, aki valószínűleg szembeötlőbb, feltűnőbb volt, mint többi.

A sírboltokból jöttek elő és nagyon veszélyesek voltak, annyira, hogy senki nem tudott végigmenni miattuk azon az úton.

Érdekes egyébként, hogy nemrég fedezték fel a régészek ennek a városnak a maradványait a Genezáreti tó túlsó felén. A városra útépités közben találtak rá, és még az útvonalat is megváltoztatták, hogy régészeti ásatásokat tudjanak folytatni ezen a helyen. Most már majdnem teljes bizonyossággal tudhatjuk, hogy melyik szikla volt az, amelyikről a disznók a tengerbe rohantak.

És egyszerre felkiáltottak: „Mi közünk hozzád, Isten Fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket?”

Érdekes megfigyelni, hogy a démonok, akik ezekben a férfiakban voltak, felismerték, hogy kicsoda Jézus. *„Mi közünk hozzád Jézus, Isten Fia?”* Jakab azt írja levelében: *„Te hiszed, hogy egy az Isten? Jól teszed. Az ördögök is hiszik és rettegnek.”* Ebben a történetben is jól látszik, hogy ezek a démonok rettegnek: *„Azért jöttél, hogy idő előtt meggyötörj minket?”*, kérdezik Jézustól. Tisztában vannak azzal, hogy eljön majd az ő idejük, és azzal is, hogy Jézusnak hatalma van felettük. Mindezt elismerik. Fontos, hogy mi is felismerjük, hogy *„nagyobb az, aki bennünk van, mint aki a világban van”*. Igaz ugyan, hogy lelki harc folyik körülöttünk, de nem kell félnünk, mert bennünk Isten Lelke lakik, aki nagyobb minden más léleknél.

Tőlük távolabbra volt egy legelésző disznónyáj.,

A disznótartás Izraelben törvénybe ütköző dolog volt, mert Mózes törvénye szerint tilos volt disznót tartaniuk vagy a húsát enniük.

azért azt kérték tőle az ördögök: „Ha kiűzöl minket, küldj a disznónyájba.”
Ő pedig ezt mondta nekik: „Menjetek!” Akkor azok előjöttek, és belementek a disznókba. És íme, a meredekről a tengerbe rohant az egész nyáj, és beleveszett a vízbe.

A Galileai tenger partján csak egyetlen meredek sziklafal van, és csak pár kilométerre van csak attól a várostól, amit nemrég fedeztek fel a régészek.

Léteznek olyan gonosz lelkek, amelyek képesek megszállni egy ember testét, és uralmuk alatt tudják tartani az emberi testnek a különböző funkcióit. Jézus maga is sok olyan embert szabadított meg, akiket ilyen gonosz lelkek megszálltak. Amikor kiküldte a tanítványait, hatalmat adott nekik arra, hogy a tisztátalan lelkeket vagy démonokat kiűzzék. Amikor egy ilyen gonosz lélek megszállja valakinek a testét, az illető gyakran elveszíti az uralmat a különböző képességei felett, és a démonok képesek annak az embernek a száján keresztül beszélni. Itt nem csak valamilyen ókori kultúra babonájáról van szó, még manapság is vannak olyan dokumentált esetek, amikor ilyen típusú lelkek megszállnak valakit.

Talán napjaink egyik legismertebb ilyen típusú története egy Clarissa nevű lányhoz kapcsolódik, aki a Fülöp-szigeteken élt, és 1947-ben gyakran voltak ilyen rohamai. Amikor elmúltak ezek a rohamok, mindig harapásnyomokat találtak a lány testén, méghozzá olyan részein, ahol képtelenség lett volna saját magában kárt okoznia, mint pl. a vállának vagy a nyakának a hátsó részén. Végül is, saját érdekében börtönbe zárták, hogy megvédjék. Manila polgármestere a leghíresebb pszichiátereket hozatta oda, hogy vizsgálják meg a lányt és derítsenek fényt a rejtélyre. Próbálkozásaik nem jártak sikerrel. Végül odahívtak két misszionáriust, Bob McAlister és Lester Summrel. Lester Summrel írt is egy könyvet erről az esetről, és a Life Magazin is

fényképes cikket adott ki Clarissáról és a harapásnyomokról. Végül is, ennek a két embernek a szolgálatán keresztül a lány megszabadult a démonoktól. Clarissa megtért és elfogadta Jézust Megváltójának. Érdekes történet, de nem szívesen olvas az ember ilyeneket elalvás előtt.

A démonok tehát felismerték Jézust, elismerték, hogy hatalma van felettük, és azt is, hogy eljön majd egyszer az a nap, amikor leszámol velük. Ebből a történetből úgy tűnik, hogy a démonok szeretnek testet ölteni, nem szeretnek csupán vándorló lelkek lenni. Jézus azt mondta, hogy amikor egy *„tisztátalan lélek kimegy valakiből, akkor víz nélküli helyeken bolyong és nyugalmat keres, valamilyen házat keres, de nem talál, és akkor így szól: Visszatérek házamba, ahonnan kijöttem, és amikor odaér, gazdátlanul, kiséperve és felékesítve találja azt. Akkor elmegy, vesz maga mellé hét másik, magánál is gonoszabb lelket, bemennek és ott laknak, és annak az embernek az utóbbi állapota rosszabb lesz az előbbinél.“*

Ez az egész téma olyan, amitől szeretem távol tartani magam, és ha nem muszáj, akkor nem is szeretek róla beszélni. De volt már olyan eset, amikor ki kellett üznünk gonosz lelket valakiből, és ez az egész egy nagyon kellemetlen szolgálat és egyáltalán nem kedvelem.

Ezek tehát könyörögtek Jézusnak, hogy a disznókba mehessenek. Amikor ezt megengedte nekik és belementek a disznókba, az egész nyáj a meredekről a tengerbe rohant és beleveszett a vízbe.

A pásztorok pedig elfutottak, bementek a városba, és elhíreszteltek mindent, azt is, ami a megszállottakkal történt.

Akkor azután az egész város kiment Jézus elé, (gondolnánk, hogy majd hálások lesznek neki és begogadják őt) és amikor meglátták, kérték, hogy távozzék el határukból.

„Felbolygatod itt az üzletünket, most aztán búcsút mondhatunk a hasznunknak. Tűnj el innen!“ Fontosabb volt számukra az üzleti haszon, mint ennek a két embernek a jóléte. Szomorú dolog amikor valaki elküldi Jézust, de sajnos manapság is gyakran előfordul ez.

Jézus hajóra szállva átkelt, és elment a maga városába. Mint már említettem, itt Kapernaumról van szó.

És íme, vittek hozzá egy bénát, aki ágyban feküdt. Amikor Jézus látta hitüket, így szólt a bénához: „Bízzál fiam, megbocsáttattak bűneid.“

El tudom képzelni, mekkora csalódást jelentettek ezek a szavak a nyomorék barátainak. Biztos vagyok benne, hogy ők úgy képzelték el a dolgot, hogy Jézus majd meggyógyítja a barátjukat, hogy fölkelhessen és tudjon járni. Lehet, hogy még magának a béna embernek is csalódást okozott Jézus kijelentése. Az igazság azonban az, hogy Jézus a nagyobb ajándékot adta neki először. Hiszen az fontosabb, hogy a bűneid megbocsáttassanak, minthogy a betegségedből meggyógyulj. Mi lehetne fontosabb az üdvösségünknél? Semmi. A gyógyulásom nem fontosabb az üdvösségemnél. A legnagyobb csoda, amit Isten valaha is tett az életemben, az az üdvösségem csodája, hogy megbocsátotta a bűneimet. Ez Isten legnagyobb csodája az életemben. A többi az mind semmi ehhez a hatalmas csodához képest. Vannak emberek, akik nagy szomorúan azt mondják, hogy Isten soha nem tett semmilyen nagy csodát az életemben. Ilyenkor megkérdem tőlük, „Megtértél? Újjászülettél?“ Akkor ez a lehető legnagyobb csoda, amit Isten tehet az életedben. A többi az nem olyan nagy dolog ehhez az első csodához képest.

„Bízzál fiam, megbocsáttattak bűneid.“ Mi gyakran félreértjük ezt, hiszen sokkal nagyobb hangsúlyt fektetünk az anyagi valóságra, mint a lelki valóságra. Jézus mindig is arról

tanúskodott, hogy a legfontosabb valóság a lelki valóság. Az anyagi valóság csak másodlagos ehhez képest. Jézus mindig a legfontosabb dolgot helyezi az első helyre, a lelki valóságot. Ezért mondta, hogy „*bízzál fiam, megbocsáttattak bűneid*“.

Ekkor néhány írástudó így szólt magában: „Ez Istent káromolja“.

Jézus pedig, mivel ismerte gondolataikat ezt mondta: „Miért gondoltok gonoszt szíveteken?“

Neked is ezt mondaná vajon Jézus, ha ismerné a gondolataidat? Miért gondoltok gonoszt szívetekben? Jézus ismeri az ember gondolatait, és tudja, hogy mi van az ember szívében.

Ugyan mi könnyebb, ezt mondani: Megbocsáttattak bűneid, - vagy ezt mondani, kelj fel és járj!?

Természetesen könnyebb azt mondani, hogy megbocsáttattak a bűneid, hiszen ezt nem lehet leellenőrizni, hogy igaz-e. Ha viszont azt mondod: „Kelj fel és járj“, rögtön bebizonyosodik, hogy igazat mondtál vagy sem, hatalommal beszélsz vagy sem. „*Ugyan mi könnyebb, azt mondani, megbocsáttattak bűneid, vagy ezt mondani: Kelj fel és járj?*“ Hát könnyebb azt mondani, hogy „*megbocsáttatta bűneid*“.

Hogy pedig megtudjátok, hogy van hatalma az Emberfiának megbocsátani a bűnöket a földön:

Más szóval, bemutatom nektek, hogy van hatalom a szavaim mögött, hogy megtudjátok: van hatalmam megbocsátani a bűnöket, hiszen ez a hatalom nem látható, mert ez belső lelki dolog, mutatok nektek külső fizikai bizonyítékot.

Kelj fel – így szólt a bénához -, vedd az ágyadat, és menj haza.

Az pedig felkelt és hazament.

Amikor a sokaság ezt meglátta, félelem fogta el őket; és dicsőítették az Istent.

Figyeljük meg, hogy Istent dicsőítették. Jézus azt mondta, hogy „*úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jócselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat*“. Jézus tehát úgy tette mindezt, hogy ez Istennek hozott dicsőséget.

Amikor Jézus továbbment onnan, meglátott egy embert ülni a vámnál, akit Máténak hívtak,

Máté vámszedőként dolgozott. Kapernaum az egyik olyan város volt, ahol az embereknek vámot kellett fizetniük. Akik északról jöttek lefelé a Galileai tenger környékéről, azoknak Kapernaumban kellett vámot fizetniük azokra a javakra vagy termékekre, amelyeket északról délre szállítottak.

és így szólt hozzá: „Kövess engem!“ Az felkelt és követte őt.

És történt, amikor Jézus asztalhoz telepedett a házban, sok vámszedő és bűnös jött oda, és letelepedtek Jézussal és az ő tanítványaival együtt.

Nagy buli volt, sok vámszedő és bűnös is eljött.

Meglátták ezt a farizeusok és szóltak tanítványainak: „Miért eszik a ti mestereket vámszedőkkel és bűnösökkel együtt?“

Abban a kultúrában rendkívüli jelentősége volt annak, hogyha valaki egy másik emberrel együtt evett. Az együttes étkezés azt jelentette, hogy eggyé vált azzal az illetővel. Ha veszek egy

darab kenyeret és kinyújtom feléd, és te letépsz belőle egy darabot, és te elkezdted azt enni, és én is letépek belőle egy darabot, és én is elkezdem enni, akkor mindketten ugyanabból a kenyérből eszünk. Ahogy eszem abból a kenyérből, az beépül a testembe, és részévé válik a testemnek. Ugyanígy, ahogy te eszel belőle, a te testednek is részévé válik. Így, valamiféle misztikus módon, egymás részévé válunk, vagyis eggyé leszünk. Tehát eggyé válok veled, mert az a kenyér, ami engem táplál, és az én testem részévé válik, ugyanaz a kenyér téged is táplál, és a te tested részévé is válik. Abban a kultúrában, csak akkor evett együtt az ember valakivel, ha nem bánta, hogyha azzal az illetővel azonosul és eggyé válik vele. Ezért döbbsz meg a farizeusok, mikor látták, hogy Jézus együtt evett a bűnösökkel és vámszedőkkel. „Eggyé akarsz válni a bűnösökkel? Azonosulni akarsz velük?” Igen, Jézus azonosult a bűnösökkel, azért, hogy azután ők is azonosulhassanak Jézussal, és megkaphassák az erejét és megbocsáthassa a bűneiket.

Odamentek a tanítványaihoz és megkérdezték tőlük: „Miért teszi ezt mesteretek?”

(Jézus) pedig, amikor ezt meghallotta, így szólt: „Nem az egészségeseeknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.

Menjetez és tanuljátok meg, mit jelent ez: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot.”

Hóseás könyvében azt mondta az Úr Izraelnek, hogy „*irgalmasságot akarok és nem áldozatot*“. Inkább szeretném, ha irgalmasok lennétek, mint azt hogy áldozatot mutassatok be nekem. Jézus Hóseás könyvéből idéz nekik, a saját írásaikból, és azt mondja nekik, hogy: „*Menjetez és tanuljátok meg, hogy mit jelent ez*, amikor az Úr ezt mondja: *Irgalmasságot akarok és nem áldozatot*“.

„Mert nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket megtérésre“.

Akkor odamentek hozzá János tanítványai és megkérdezték: „Miért van az, hogy mi és a farizeusok sokat böjtölünk, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek?“

Jézus ezt mondta nekik: „Gyászolhat-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? De jönnek olyan napok, amikor elvétetik tőlük a vőlegény, és akkor böjtölni fognak.”

Amíg Jézus a tanítványaival volt, az még nem a böjt ideje volt, de eljön majd az az idő is. „Jönnek majd olyan napok, amikor már nem leszek velük, és akkor majd böjtölni fognak.“ Ezután Jézus a reformok, újítások haszontalanságáról beszél, amikor azt mondja, hogy:

„Senki sem tesz foltot új posztóból régi ruhára, mert a toldás kitép a ruhából és még csúnyább szakadás támad.”

Azokban az időkben nem léteztek előre beavatott anyagok. Ha a régi ruhára egy még nem beavatott, előre ki nem mosott anyagból varrtál foltot, akkor az az első mosás alkalmával összement és kiszakította a foltozott holmit. Még rosszabb lett a ruha állapota, mint a foltozás előtt. Erről beszélt itt Jézus, hogy régi ruhát nem lehet új anyagból megfoltozni.

„Új bort sem töltenez régi tömlőbe, mert a tömlő szétreped: a bor is kiömlik, a tömlő is elpusztul; hanem az új bort új tömlőbe töltik, és akkor mindkettő megmarad.”

Jézus az akkor uralkodó vallási rendszerről beszélt. Jézus nem azzal a céllal érkezett, hogy reformokat vezessen be a judaizmusba: új posztóból varrjon foltot a régi ruhára, vagy régi tömlőbe töltse az újbort.

Hiszem, hogy ezt az elvet, amiről itt Jézus beszélt manapság is alkalmazhatjuk. Amikor Isten Lelke valamilyen új munkát kezd el végezni, akkor azt gyakran a hagyományos szervezett vallási rendszereken kívül kezdi el. Nem tudom, hogy volt-e valaha is példa a történelem során arra, hogy valamilyen hagyományos felekezeten belül igazi ébredés lett volna. A legtöbb esetben az történt, hogy a lelki ébredés következményeként új felekezet jött létre.

A mi gyülekezetünkben is láthatjuk, hogy Isten csodálatosan munkálkodott, de úgy látom, hogy új tömlőkre volt szüksége ehhez a munkához. Én magam is éveken keresztül abban a helyzetben találtam magam, hogy új bort próbáltam a régi tömlőbe tölteni és minden szétrepedt. Lázadóként tartottak számon és mindenféle dolgokat mondtak rólam. Nem akartam az adott felekezet hagyományait követni, hanem szerettem volna a Bibliához visszatérni, és Isten Igéjét követni. Nagyon egyszerű lett volna ezt megtenni, de a régi tömlők már csak ilyenek - nem képesek a változásra, nem tudják az újat befogadni. Manapság is vannak olyan emberek, akik próbálják óvatosan töltogetni az új bort a régi tömlőkbe, hogy nehogy szétrepedjen, és nagyon hamar kiderül, hogy ez nem egy könnyű dolog, hogyha egyáltalán lehetséges.

Miközben ezeket mondta nekik, íme, egy zsinagógai elöljáró ment hozzá, leborult előtte, és így szólt: „A leányom most halt meg. De jöjj, tedd rá a kezed, és élni fog.”

Teljesen érthető, hogy ez az ember nagyon kétségbeesett volt, de figyeljük meg, hogy mekkora hitről tesz bizonyosságot: leborult Jézus elé, és azt mondta neki, hogy most halt meg a lányom, de ha eljössz és ráteszed a kezed, akkor élni fog.

Jézus felkelt és követte őt tanítványaival együtt.

És íme, egy 12 éve vérfolyásos asszony hátulról hozzáférkezve megérintette ruhája szegélyét, mert ezt mondta magában: „Ha csak megérinthetem ruháját, meggyógyulok.”

Amikor Jézus megfordult és meglátta őt, így szólt: „Bízzál leányom, hited megtartott téged.” És meggyógyult az asszony abban az órában.

Szeretnék rámutatni valami nagyon fontos dologra ebben a történetben. Az pedig az, hogy az asszony hite gyakorlásához talált egy bizonyos érintkezési pontot. Én úgy gondolom, hogy gyakran elhiszük, hogy Isten képes egy bizonyos dolgot megtenni, de odáig már nem jutunk el, hogy a hitünket működésbe is hozzuk. Értékes és fontos dolog a hitünket működésbe hozni, vagy életre kelteni. Többről van itt szó, minthogy tudom, Isten képes valamit megtenni, vagy elhiszem, hogy az Úr meg tudja tenni azt a bizonyos dolgot. Arról van itt szó, hogy elhiszem, hogy az Úr valóban meg is fogja tenni azt a bizonyos dolgot, amikor én eljutok oda, hogy életre keltsem a hitemet. Ez az asszony a történetben valóban életre keltette a hitét. Azt mondta magában, hogy „abban a pillanatban, amikor megérintem a ruháját, tudom, hogy meg fogok gyógyulni“. Így is történt, abban a pillanatban, hogy megérintette Jézus ruháját, életre kelt a hite és meg is gyógyult.

Fontos, hogy a gyülekezet elöljárói kézzel imádkozzanak az emberekért. *„Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében. És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt”* mondja a Biblia. Úgy gondolom, hogy a kézzel imádkozás hatalmas szerepe lehet abban, hogy a hitünk életre keljen. Tudom, hogy amikor a gyülekezet elöljárói rám teszik a kezüket és megkennek olajjal, akkor Isten meg fog gyógyítani, hiszen megígérte. Így segít abban, hogy a hitem életre keljen, mert tudom, hogy amint rám teszik a kezüket Isten meggyógyít.

Amikor Jézus rájött, hogy csoda történt, megfordult és meglátta az asszonyt, azt mondta neki: „*Bízzál, leányom, hited – nem az én hitem, hanem a te hited – megtartott téged. És meggyógyult az asszony abban az órában.*“

Amikor Jézus bement az előljáró házába, és meglátta a fuvolásokat meg a zajongó sokaságot,

Egyes pogány országokban szokásos halálesetkor különböző szerszámokon, hangszereken zajongani ill. hangokat adni, hogy ezzel elűzzék a gonosz lelkeket.

Jézus így szólt: „Menjetek innen, mert a leányka nem halt meg, csak alszik“. Azok pedig kinevették őt.

Amikor aztán kiküldték onnan a sokaságot, bement, megfogta a leányka kezét, mire az felébredt.

És híre ment ennek az egész vidéken.

Amikor Jézus továbbment onnan, csatlakozott hozzá két vak, és ezt kiáltotta: „Könyörülj rajtunk, Dávid Fia!“

Amikor pedig bement a házba, odamentek hozzá a vakok; Jézus megkérdezte tőlük: „Hiszitek-e, hogy meg tudom ezt tenni“. Ezt felelték: „Igen, Uram“. Ekkor megérintette a szemüket, és ezt mondta: „Legyen a ti hitetek szerint“. Erre megnyílt a szemük. Jézus pedig erélyesen rájuk parancsolt: „Vigyázzatok, meg ne tudja senki!“

De azok elmentek és elvitték hírét az egész vidéken.

Amikor ezek mentek kifelé, íme, odavittek hozzá egy megszállott némát. Miután kiűzte belőle az ördögöt, megszólalt a néma, a sokaság pedig elcsodálkozott, és ezt mondta: „Sohasem láttak még ilyet Izraelben“.

A farizeusok pedig ezt mondták: „Az ördögök fejedelmének a segítségével űzte ki az ördögöket“.

Figyeljük meg, hogy mit mondanak itt, mert nemsokára elérkezünk ahhoz a részhez, amikor Jézus a Szentlélek káromlásáról, mint az egyetlen megbocsáthatatlan bűnről, szól.

Jézus bejárta a városokat és a falvakat mind, tanított a zsinagógáikban, hirdette a mennyek országának evangéliumát, gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget.

Amikor látta a sokaságot, megszánta őket, mert elgyötörtek és elesettek voltak, mint a juhok pásztor nélkül.

Ekkor így szólt tanítványaihoz: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.“

Figyeljük meg, hogy Jézus szolgálata alatt nem egy adott minta vagy sablon alapján dolgozott. Mi viszont Isten munkáját gyakran valamiféle mintához, programhoz igazítjuk. Megpróbáljuk definiálni Isten munkakörét, és megpróbálunk módszereket és stratégiákat kidolgozni. Előre gyártott megoldásokkal próbálkozunk a különböző problémák láttán. Neked mi is a problémád? Ja igen, az a 17-es számú megoldás. Igen, van az 1-es, a 2-es, a 3-as számú megoldás, és végigszaladunk a listán. Gyakran szeretnénk Istent valamilyen dobozba bezárni és a módszereinkbe beszorítani. Különösen hajlamosak vagyunk erre, hogyha az a módszer korábban már bevált. Én is szoktam néha ilyet csinálni, ha valamilyen problémával találom magam szemben, és arra gondolok, hogy a legutóbbi alkalommal milyen megoldáshoz is folyamodtunk. Ezzel önmagunkat próbáljuk előtérbe helyezni, és megfosszuk Isten szuverén munkájától.

Egyes emberek esetében láttuk, hogy Jézus a hitüket tette próbára. Az előljáró lánya viszont nem rendelkezett semmilyen hittel, hiszen halott volt. Ebben az esetben nem számított a kislány hite, míg a következő két vak esetében Jézus már a hitükre utal: „*Hiszitek-e, hogy meg tudom ezt tenni?*“ Csak miután kifejezésre juttatták a hitüket, gyógyította meg őket Jézus. A vérfolyásos asszonynak, aki azt mondta magában, hogy „*ha csak megérinthetem ruháját, meggyógyulok*“, azt mondta Jézus: „*Bízzál, leányom, a hited megtartott téged*“. A hited.

Tehát Isten nem ugyanúgy munkálkodik minden ember életében, hanem különbözőképpen. Mi azonban gyakran szeretünk másokhoz odamenni, és megpróbáljuk eltanulni, hogy mi a titkuk, milyen módszer szerint dolgoznak, hogy mi is követhessük a módszereiket. Az Úr nem szorítja be magát ilyen módszerekbe. Különbözőképpen dolgozik minden esetben, hiszen, mi is különbözőek vagyunk, és mindannyiunkkal a saját szükségleteink szerint bánik. Annyira szeretem, ahogy az Úr a saját szükségletemhez illeszkedve bánik velem. A szükségleteimhez szól, annyira csodálatos, hogy ilyen személyes kapcsolatban lehetek az Úrral, és ennyire személyesen bánik velem. Teljes mértékben megért engem, a személyiségem összes furcsaságával együtt és aszerint foglalkozik velem, aszerint szól hozzám. Isten mindannyiunkhoz személyesen szól, és ezért nem helyes dolog bezárnunk Őt egy dobozba és azt mondani, hogy az én életemben így munkálkodott, ezért a tiedben is így kell hogy tegyen. Helytelen dolog azt mondanunk, hogy ha a te életedben nem ugyanúgy dolgozik Isten, mint az enyémben, akkor valami nem stimmel veled. Te alakítsd ki a saját felekezetedet, én meg majd megcsinálom az enyémet.

Egy másik alkalommal 10 leprás jött oda Jézushoz, és ő nem nyúlt hozzájuk, nem érintette meg őket, hanem azt mondta nekik, hogy menjetek el és mutassátok meg magatokat a papoknak. Képzeli el, hogy mi lett volna, ha ezek összetalálkoznak azzal a leprással, akiről ma olvastunk és hallottuk, hogyan gyógyította meg őt Jézus. Mi lett volna, ha ez azt mondja nekik, hogy „*Ó, titeket nem érintett meg? Hát akkor nem is tapasztaltátok meg őt igazából. Engem megérintett, úgyhogy ti nem járhattok az én gyülekezetembe. Én a „megérintett” gyülekezetbe járok.*“ „*Jól van, mi pedig a „minket nem érintett meg” gyülekezetbe járunk.*“ Van helye a változatosságnak és sokféleségnek, ne próbáljuk tehát Istent dobozba zárnunk. Ne próbáld meg ugyanazokat az élményeket hajszolni, amelyekben valaki másnak volt része, hanem személyesen fordulj Istenhez, és Ő is személyesen fog veled kapcsolatba lépni és veled bánni, és így saját, különleges kapcsolatod és tapasztalatod lesz Istennel.

Gyakran elkeseredünk, ha azt látjuk, hogy mások olyan élményeket éltek át, amelyeket mi nem. Azt gondoljuk, hogy én „biztos nem vagyok olyan jó, mint az az illető, mert velem az nem történt meg“. Isten végtelenül sokféle módon munkálkodik az életünkben.

Annyira hálásak vagyunk azért, hogyan Isten szeretete és Szentlelke csodálatosan munkálkodik az életünkben, és napról napra elcsodálkozunk azon, hogy Isten mennyire jó és mennyire megáld minket. Annyira jó Isten hozzánk. Akkora kiváltság számomra, hogy itt lehetek veletek, és hálát adok Istennek ezért a kiváltságért. Időnként van egy visszatérő rémálomom, mégpedig az, hogy valahol máshol vagyok lelkipásztor - utána annyira örömteli az ébredés. Sehol máshol a világon nem lennék szívesebben, mint itt, veletek. Isten hatalmasan munkálkodik, és csodálatos látni, hogy erről a helyről az egész világra eljut az evangélium.

Az Úr áldjon meg titeket továbbra is, és az Úr keze legyen az életetekben a következő hét során. Tapasztaljátok meg, ahogyan Isten ereje különleges módon munkálkodik az életetekben. Bővölködjétek mindenben a Krisztus Jézusban, és növekedjétek az Úrban az elkövetkező hét során, amint Ő egyre közelebb von titeket magához. Jézus nevében, Ámen.

